

ATHENE EN JERUZALEM; NIET HET KRUIS !

Door Br. Mariano Di Vito, OFM Cap.

Ik geloof dat hij Hahmed heet en hij sprak een paar weken geleden in een televisie-interview over de moeilijkheden die handwerkslieden ondervinden in hun leven en werken in heilige plaatsen, vooral in Bethlehem. Hahmed zei dat hij een gelovig en praktiserend Moslim is en dat zijn familie generaties lang het ambt uitoefende van houtsnijwerker van olijfbomhout. Daaruit worden ware kunstwerkjes gesneden, zoals beeldjes, kribbetjes en rozenkransen, die dan aan de pelgrims worden verkocht tegen betaalbare prijzen. Een paar opmerkingen van de jonge vakman vielen mij op. Hij zou, zo zei hij, met grote toewijding elk religieus voorwerp snijden uit het knoestige hout van de olijfbom, zo lang het maar geen kruis was! Dit kon hij en wilde hij absoluut niet uitbeelden! In zijn simpele maar rotsvaste geloof kan een God zich onder geen beding vernederen tot de dood aan een kruis. Hij kan niet, als de minste der mensen, worden vernederd tot aan dit dieptepunt van mislukking en ontluistering. God is de Totaal Meedogende, de Oneindig Barmhartige. Hij waakt over alle mensen, Hij buigt Zich naar ons, maar blijft de Allerhoogste, de Ongenaakbare en absoluut Transcendente. Alles wat hiervan afwijkt is absurd en in zijn ogen in feite een godslastering! De H. Paulus beschrijft dit "traditionele" beeld van God op een heldere

en ontwapenende manier; toen hij schreef aan de Christenen van Corinthen: "Want de Joden eisen wonderen en de Grieken verlangen wijsheid, maar wij verkondigen een gekruisigde Christus, voor Joden een aanstoot, voor heidenen een dwaasheid." (1 Cor. 1,22) Deze twee denkbeelden van God, met aan de ene kant dat van Jeruzalem, dat Gods absolute transcendentie benadrukt, en geloof ziet als enig mogelijk antwoord daarop van de mens. Aan de andere kant is dat van Athene dat juist de nadruk legt op de immanentie van God met aan de kant van de mens het gebruik van de reden en zijn autonomie. Ze hebben niet alleen de geschiedenis van de mensheid beïnvloed, maar óók de manier van denken en handelen van de moderne en postmoderne mens. Deze twee verschillende voorstellingen van God bevatten echter beide elementen van waarheid en waarde en sluiten elkaar niet uit, maar raken elkaar en bereiken hun punt van volmaaktheid in het kruis van Christus, dat wil zeggen in de Liefde die niet beperkt blijft tot het waken over de mens vanuit de hoge hemelen, maar die op ons neerdaalt, ons vlees aanneemt en Zich vrijwillig overgeeft aan de vernedering van de dood door de hand van boosdoeners, hetgeen voor het Griekse denken nog onbegrijpelijker is. Wij roemen op het Kruis van onze Heer Jezus Christus, woorden die wij in de komende dagen zullen

zingen om in feite uit te drukken wat wij in geloof aannemen en wat ons verstand aanneemt in de christelijke visie op God, die Zichzelf onder het juk brengt en samen met de mens een levensplan uitvoert in heel zijn wonderlijke volheid. Dit is het goede nieuws van het Evangelie. In Jezus openbaart God zichzelf aan ons. Hij maakt Zich aan ons bekend in onze eigen geschiedenis. Hij herstelt de mens in zijn waardigheid en doet dat door zijn leven te geven. Het radicaal nieuwe hiervan is: de Zoon van God kwam naar de aarde om ons te redden en de deur naar die redding is in feite de openbaring van een God die ons zozeer bemint, dat Hij Zijn eigen leven voor ons opoffert te midden van zondaars en beschouwd wordt als één van hen, een misdadiger. Het feit dat de Schriften ons méér vertellen over wat God voor ons deed en doet, dan wat wij zouden moeten doen voor Hém, vindt zijn gelijkenis in de ervaring van de heiligen. Pater Pio, een man van geloof en een getuige van de gekruisigde Christus, met zijn grote ervaring als geestelijk leidsman en priester, moedigde zijn geestelijke kinderen aan om gebruik te maken van concrete gebaren, daden en acties om uitdrukking te geven aan hun persoonlijke verbintenis op weg naar de volmaaktheid. Hij zou echter altijd eerst wijzen op de gekruisigde Jezus.

